

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΒΑΑΜΥ ΜΠΕΛ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ ΘΕΛΗΣΙΣ

δέν έχουσε ! Γιατί λοιπόν θέξ να πάς μόνος στο σπίτι... Μόλις νυχτώσει, αρχίζω να φοβάμαι...

“Η ζ. Έστελλα Φιλιάο μιλούσε... μιλούσε... στον άνδρα της αδιάκοπα, είχε κι άλλα άτομα, είχε πολλά. Ήταν μια ψηλή γυναίκα, καλοστεκούμενη, πολύ αδύνατη, μα γι' αυτό ίσως και υπερβολικά κομψή κι εύληπτη, κι όλα της τὰ σαράντα...

“Ο άνδρας της, καθισμένος σε μια πολυθρόνα κοντά στο παράθυρο της τραπεζαρίας, ήταν βυθισμένος στο διάβασμα της εφημερίδος, την οποία κρατούσε ανοιγμένη μπροστά του. Δέν πρόσχε τι Έλεγε ή γυναίκα του, κι αυτό έβλεπε. Έτσι έβλεπε βυθισμένος στο διάβασμα, σάν τόν μιλώνά που κοιμάται ενώ ό μύλος του βροντάει. “Αμα έτελείωνε ή ζ. Έστελλα, θα της άπαντούσε...

Μα και τί άπάντησι να της δώση ; Είχαν πραγματικώς είκοσι χρόνια παντρεμένοι. Μιά μέρα του κατέθηκε ή ιδέα ν' άνοιξη σπίτι και να δημιουργήση οικογένεια... Ήταν τότε ύπάλλιλος στην επαρχία, ζούσε ολιγομάχος και βαρεθμένη πειά τί μοναξιά. Ήταν εξ άλλου και φτωχός κι ούτε ευχάριστη συντροφιά υπορούσε να επιδιώξη ούτε στό γλέντι να τό οίξη.

—Πρέπει να ζευγαρωθώ κανείς, για να ζήση καλά, άρχισε να λέη στους συναδέλφους του.

—Βέβαια, βέβαια, είναι ώμοιος για γάμο ! του άπάντησαν εκείνοι, κοροιδεύοντάς τον.

—Και γιατί όχι ;

“Ο ζ. Φιλιάο είχε πάρει την άπόφασί του, είχε κάμει τό σχέδιό του και τόβαλε άμέσως σε πράξη, μόλις του παρουσιάσθηκε κάποια νέα με κάποια προνομία. ένα κορίτσι όχι ώμορφο, μα όπωσδήποτε νόστιμο. Την έλεγαν Έστελλα. Όραίο όνομα !...

Τους βασάνιζε και τους δύο ή μοναξιά, κι έτσι άφοσιώθηκε ό ένας στον άλλο.

—Δέν θα χωριστούμε ποτέ ! είχε στη γυναίκα του την έπαύριο του γάμου τους ό ζ. Φιλιάο.

—Ναι, ναι, θάμαστε πάντα και παντού μαζί οι δύο μας ! συνεπέληφονεν ή ζ. Έστελλα. Θα οίχουμε τον ίδιο ίσκιο...

“Υπόχρον γυναίκες που δέν ξεκολλούν από τους άνδρες τους. Ή ζ. Έστελλα Φιλιάο, παραδειγματός χάριν. Σωστή κολλισίδα !... Μά ό ζ. Φιλιάο ήταν στην άρχή ευχαριστημένος πού ή γυναίκα του δέν τόν άφηνε να κάνει βήμα, χωρίς να πάη κι αυτή μαζί του. Έτσι, σφιχταγκαλιασμένο τό ζεύγος Φιλιάο, οίχτηκε στο μεγάλο δρόμο της ζωής. Ή τήχη, ή άλλων ή υπάλλιλη σταδιοδρομία του ζ. Φιλιάο, τους έφερε τέλος τό Παρίσι, όπου έφτασαν κρατώντας ό ένας τόν άλλο από τό χέρι. Μαζί γύρισαν όλα τὰ άξιοθέατα μέρη του Παρισιού. Μαζί έπήγαν στά Μουσεία, στην Όπερα, μαζί εγάζωναν στις βιτρίνες των μεγάλων δρόμων.

“Ο κόσμος, πού τους έβλεπε έτσι ταιριασμένους, έλεγε :

—Οι Φιλιάο ! Τί άνδρόγυνο !... Δέν χωρίζουν καθόλου, σάν νάνα κολλημένοι με ψαρόζωλλα !...

Μά ένα βράδυ οι συνάδελφοι του ζ. Φιλιάο παρέθεταν γεύμα στον προϊστάμενό τους, πού άποχωρούσε άτ' την ύπηρεσία.

—Δέν μπορώ να σε πάω μαζί μου, είχε δελιά ό ζ. Φιλιάο στη γυναίκα του. Έξορσι, θάμαστε δύο άνδρες...

—Μά τότε, φώναζε ή ζ. Φιλιάο, δέν είν' άνάγκη να πάς κι εσύ... Φτάνει πού μένω μόνη στο σπίτι όσες ώρες είσαι στη δουλειά. Νά με παρατήσης κι' όλο τό βράδυ !... “Α, μπά ! Γράφε τους ένα γράμμα πώς είσαι αδιάθετος και δικαιολογήσου...

Έτσι ό ζ. Φιλιάο δέν έπληγε στο γεύμα.

Πέρασε στο μεταξύ λίγος καιρός. Ένα βράδυ άρχισε λίγο, γιστί έμεινε στο κρεβενό με τους συναδέλφους του κάμποση ώρα. Όταν γύρισε στο σπίτι, ή σούπα, την οποία ή ζ. Έστελλα είχε σερβίρει

την κανονική ώρα, ήταν πειά γαγομένη... Μά και ή σούπη της γυναικας του πού φάνηκε γεμάτη λίκρα και παρόνομο. Καλύτερα να τόν έβριζε, παρά πού τόν καττάζε βουθή και κακιωμένη.

“Υστερα από μεριζές έδδομάδες πάλιν κάποιος συνάδελφος του, εγγένης, έκάλεσε τον ζ. Φιλιάο να φάνε μαζί τό βράδυ. Δέν είχε καιρό να πεταχτή στο σπίτι του ό άνδρωπος και έγραψε μια σημείωσι στη γυναίκα του. Την ειδοποίησε να μη τόν περιμένη να φάνε και να μην άνησυχή. Μετά τό γεύμα ό φίλος του τόν παρέσυρε στο θέατρο. Κι' έτσι ό ζ. Φιλιάο γύρισε στο σπίτι του τι μία μετά τα μεσάνυχτα. Φτάνοντας στο σπίτι του, μόλις έστριψε τη γωνιά του δρόμου, είδε τό παράθυρο της κρεβατοκαμάρας τους όρθάνοιχτο και τη γυναίκα του κρεμασμένη έξω άτ' αυτό, να τόν περιμένη να γυρίση. Όταν έβλεπνε έπάνω είδε τὰ μάτια της Έστελλας γεμάτα άόκρια. Περιέμενε ν' άουσιχη γυρίνε και φωνές. Μά δέν τόν ειπε τίποτα... Τοιμουδιά !...

Σέ διάστημα δύο ετών, τρεις φορές ό ζ. Φιλιάο έκανε τό ίδιο πείραμα και κάθε φορά βρεθθηκε μπροστά στην πεισματωμένη σούπη της γυναικας του, πού τόν γέμισε την ψυχή θλίψη άβάσταχτη. Καλύτερα να τόν έβριζε, να τού πετούσε μια κανάτα νερό στο κεφάλι, να τόν χτυπούσε με τό τακούνι της, παρά να τόν καττάξη άμύλητη, σκουπίζοντας τὰ δάκρυά της κι' άναστενάζοντας βαθειά !...

Τι να κάνει ; Τό πήσε άπόφασι. Δέν θα ξεχωρίζε πειά άπό τη γυναίκα του. Άπό τότε ή ζ. Έστελλα δέν ξεκολλούσε πειά ούτε στιγμή από τό άνδρα της κι' αυτός δέν έκανε βήμα χωρίς εκείνη. Άπό τό γαρφειό στο σπίτι, από τό σπίτι στο γαρφειό. Χρόνια αυτή ή δουλειά...

Μά νέα, πού παρουσιάσθηκε πάλι ένα γεύμα εγγένιων, στο όποιο ήταν κάλεσμένος ό ζ. Φιλιάο. Ή ζ. Έστελλα δέν έννοουσε να τόν άφρησι να πάη μόνος του. Άρχισε πάλι τὰ ίδια. Μούτρα και κλάφες...

—Αυτά τὰ γεύματα, πού δέν λαβαίνουν μέρος ή γυναίκες, του έξήγησε, τό έφεύρον άνδρες παραλίγοι, για να χαζολογούν και να λένε τις ποιητές τους. χωρίς να τους βλέπουν και να τους άουνη ή γυναίκες τους...

“Ο ζ. Φιλιάο δέν άπαντούσε. Τι να πη ; Και έτσι στο τέλος έγινε τό κατήρι της συμβίας του. Δέν έπληγε στο γεύμα...

Πέρασαν βδομάδες, μήνες, χρόνια κι' άλλα χρόνια... Ή ζ. Έστελλα είχε πει πατρίσι τὰ πενήντα κι' ό ζ. Φιλιάο έγινε πειά προϊστάμενος του γαρφειού του. Έξόντενε πλέον τὰ έξήντα, ήλιανά, πού τὰ γαρφατιά άρχίζουν να βαρύνουν στην πλάτη.

Ή ζ. Έστελλα κυβερνούσε τό σπίτι αυταρχικά.

—Νά σου πώ, έλεγε στον άνδρα της, έσύ διευθύνεις στο γαρφειό σου. Έδώ στο σπίτι είν' εγώ διοικουρά, εγώ διευθύνω, για τό καλό τό δικό μου και τό δικό σου... Και να σου πώ, ανδρούλη μου, διευθύνω είν' όποτε να μίν έγχε κανένα παρόνομο. Έχεις παρόνομο ; Πές μου...

Τι να της πη ; Άναστέναζε.

—Καλά ! καλά ! της άπαντούσε.

Μιά μέρα, πού του παραφορτώθηκε, της ειπε :

—Δέν έχω κανένα παρόνομο ! Πέρασα ζωή χαρισάμενη μαζί σου και σου είμαι ευγνώμιος. Την ευγνωμοσύνη μου θα την ίδης γραμμένη και στη διαθήκη μου...

—Τι λόγια είν' αυτά, καλέ ; Κουνήσου από τη θέσι σου !... Τι διαθήκη πού κακουλετάς ;

—Όχι, βρε γυναίκα... Μιά διαθήκη δέν βλάπτει. Καλό είνε να λαβαίνη κανείς τὰ μέτρα του πάντοτε.

—Μπορεί νάχρη και δική. Μά τί γράφεις στη διαθήκη σου, νάχουμε και καλό ρότιμα ;

—Θά τό ίδης, άμα άνοιχτή, μετά τό θάνατό μου...

—Κούρμα νάνα ή ώρα !...

Έξισαν άκόμα καμιά δεκαριά χρόνια. Πάντα μαζί, ένομηνοί. Είχαν πάει τό καλύτερο στην έξοχη και όλος ό κόσμος είχε να τό κάνει ; —Μωρέ τί άγαπημένο άνδρόγυνο, αυτοί οι Φιλιάο ! “Όλο μαζί πάνε. Σαράντα χρόνια παντρεμένοι και δέν βαρεθθηκαν ό ένας τόν άλλο... Νά άνδρας, να μάλαμα !... Δέν κάνει βήμα χωρίς τη γυναίκα του !...

Μά γυρίζοντας στο Παρίσι μετά λίγες μέρες, ό ζ. Φιλιάο έπαθε συγκοπή και πέθανε ξαφνικά στην άγκαλιά της γυναικας του.

—Διαθήκη δέν άφησε ό μακαρίτης ; ρώτησε κάποιος από τους συγγενείς της ζ. Φιλιάο.

“Αλήθεια, πού νάχε ό μακαρίτης τη διαθήκη του, για την οποία τόσες φορές είχε μιλήσει στην ζ. Έστελλα ; Έφαζε στο γαρφειό του, στα χαρτιά του, στα ρούχα του και βρήκε τέλος στη μέσα τοπτή του σακκακιού, πού φορούσε όταν πέθανε, έναν φάκελλο με την επαγραφή :

“Η τελευταία μου θέλησις. Ν' άνοχθί άμέσως μόλις πεθάνω.

—Νά την ! φώναζε ή ζ. Έστελλα. Την βρήκα !...

Και διοντάς την σ' έναν από τους συγγενείς της, τού ειπε :

—Διαβάστε την !...

“Εκείνης άνοιξε τό φάκελλο, έπέδιλωσε τό χαρτί, πού ήταν μισοκινητό, έδιάβασε εις ετήριον βίον και είχαν συγκεντρωθεί να παρηγοήθ...

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,—“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,
ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
‘Αθήναι, 14 Δεκεμβρίου 1933

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Τὰ ἐρνιθεσκαλισματά του κ. Δημ. Καμπούρογλου. Τί ήταν ἡ «Ἀγγλικὴ καμπούρα». Πῶς ἐξηγήθηκε τὸ μυστήριον. Ὁ ἰσοδότης, φοιτητὴς Μιχαλάς. Πῶς ἀναστάτωνε τὸ Πανεπιστήμιον. Πῶς πήρε τὸ δίπλωμα του. Καὶ πῶς ἐπέδρακε ἐφίππος στὸ ἵδρυμα !... Ἡ πετυχημένη ἀπάντησις τοῦ Ἀποστολάκη, κλπ. κλπ.

ΝΑΣ ἀπὸ τοὺς πρὸ κακογράφους λογίους μας εἶνε καὶ ὁ σοφὸς ἱστορικός κ. Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Εἶνε τόσο κακογράφος, ποὺ πολλὰς φορὰς δὲν βγάδι καὶ ὁ ἴδιος αὐτὰ ποὺ γράφει βιαστικά.

Ἔτσι μιὰ μέρα, ψάχνοντας στὸ σημειωματάριό του, διάβασε τὴς λέξεις : «Ἀγγλικὴ κομπόυρα ! Κι' ἔσπαζε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βρῆ τί ἐσημαίνε αὐτὴ ἡ φράσις, γιὰτι καμιά κομπόυρα, ὄχι μόνον Ἀγγλική, ἀλλὰ καὶ... Ἑλληνική, οὔτε ἤξερε οὔτε θυμόταν...

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνὴ μῆκε στὸ γραφεῖο του ἡ γυναῖκα του καὶ τοῦ εἶπε :

—Δημητράκη, μὴν τὸ ξεχνᾶς, σήμερον γιορτάζει ἡ κομπόυρα μας ἢ Ἀγγελική.

Τότε ἀμέσως βρῆκε ὁ «Δημητράκης» τὴν ἐξηγήσι τῆς...κομπόυρας. Εἶχε γράψει στὸ σημειωματάριό του, γιὰ νὰ θυμηθῆ, τὴ γιορτὴ τῆς κομπόυρας του : «Ἀγγλικὴ κομπόυρα» καὶ τὸ διάβασε : «Ἀγγλικὴ κομπόυρα» !...

Μιὰ Γαλλίς εἶχε πάρει ὡς σύζυγον ἕναν Ἕλληνα, ὅταν ἐκεῖνος σπούδαζε στὸ Μοριελιέ, καὶ σὺν ἦθανε στὴν Ἑλλάδα, ἄρχισε νὰ μαθαίνει τὰ Ἑλληνικά.

Ὅταν νόμισε ὅτι τελειοποιήθηκε περὶ τὴν γλῶσσαν μας, ἀπεράσισε νὰ...ἐλενηθοκοινωνήσῃ, νὰ μιλήσῃ δηλαδὴ καὶ «δημοσίᾳ» τὰ Ἑλληνικά. Καὶ ὡς ἡμέραν τῆς ἐνάρεξως ὥρισε τὴν 25ην Μαρτίου.

Στὴ δεξίωσι λοιπὸν ποὺ ἔγινε στὸ Δημογεῖο τῆς πόλεως, τὴ συστήσανε σὲ διαφόρους κηρύους καὶ στὴν ἐρώτησι κάποιου, τί ἐργασία κάνει ὁ κηρύος τῆς, ἡ Ἑλληνίζουσα Γαλλίς ἀπάντησε :

—Ὁ κηρύος μου εἶνε κηρύος γιαντρός !

Ἦθελε νὰ πῆ...«κτηριάτρος».

Κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναμίλησε περὶ τὰ Ἑλληνικά !...

Ἐδῶ καὶ παραπάνω ἀπὸ 30 χρόνια στὸ Πανεπιστήμιον ἦταν ἕνας φοιτητὴς...ἰσοδότης, Μιχαλάς ὀνομαζόμενος.

σὺν τὴν χήρα : «Ὅλα ὅσα ἔχω στὴν κάσα καὶ στὴν Τράπεζα ὀρίζω νὰ περιελάβουν στὴν ἀγαπητὴν μου οὐζυγον Ἐστέλλαν. Τῆς ἀνήκουον. Ἐγὼ τὰ ἐκέρδιμα μετὰ τὴν ἐργασίαν μου, ἀλλ' αὐτὰ τὰ ἐρύλαζε. Ἄς εἶνε εὐλογημένη γιὰ τὴς φροντίδας, μετὰ τὴς ὁποῖας μετὰ περιεβαλλε ὅλη τὴ ζωὴν, ποὺ ἐξήραμε μαζῶν...

—Ἀγαπημένε μου ἀνδρούλι ! ἀναστάναιξεν ἡ κ. Ἐστέλλα, χίνοντας ποτὰμὰ τὰ δάκρυα.

Καὶ ὁ συγγενὴς, ποὺ διάβαζε τὴ διαθήκη, συνεχίσαι :

«Παρακαλῶ τοὺς φίλους μου καὶ τοὺς συναδέλφους μου νὰ παρακολουθήσουν τὴν κηδεῖαν μου, συνοδεύοντάς με στὴν τελευταία μου κατοικία. Τοὺς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων γιὰ τὸν κόπο τους. Μα...

Ἐκεῖνος ποὺ διάβαζε τὴ διαθήκη σταμάτησε.

—Αυτὸν ; εἶπε ἀνεπίμονα ἡ κ. Ἐστέλλα. Διαβάστε παρακάτω... Τί εἶνε αὐτὸ τὸ «μὰ» ;

—Δηλαδὴ... μοιρομύρισε ὁ συγγενὴς τῆς... δηλαδὴ... Καλύτερα νὰ διαβάσετε μονάχι σας.

Ἡ χήρα ἀρπάξε τὸ χαρτί ἀπὸ τὰ χεῖρα του καὶ νὰ τί ἐδιάβασε :

«Μετὰ τὴν τελευταία μου θάλασις εἶνε ἡ ἐξῆς : Ζητῶ ρητὰ καὶ κατηγορηματικά νὰ μὴ ἀκολουθήσῃ τὴν κηδεῖαν μου ἡ γυναῖκα μου...».

Αὐτὴς ἡ τελευταία σειράς τῆς διαθήκης ἦσαν ἰσογραμμισμένες, πράγμα ποὺ ἔδειχνε πῶς ὁ μακαρίτης τοὺς ἀπέδιδε πολλὴ σημασία.

—Μὰ ! Καὶ γιὰτι νὰ μὴν παρακολουθήσω ἐγὼ τὴν κηδεῖαν του ; εἶπε, ζαρόνοντας τὰ φρόδια, ἡ κ. Ἐστέλλα ;

Τὸ γιὰτι τὸ ἐξηγοῖσε ἡ τελευταία σειράς τῆς διαθήκης :

«Αὐτὴ τὴ φορὰ, εἶχε γράψαι ὁ μακαρίτης, θέλω νὰ βγῶ μόνος, χωρὶς τὴν γυναῖκα μου, ἀπὸ τὸ σπίτι...».

Ἔτσι καὶ ἔγινε, πράγματι. Ὁ μακαρίτης Φιλλιάρ κουλιάθησε στὴν τελευταία του κατοικία χωρὶς τὴ συντροφία τῆς συμβίας του...

Ἐπιτέλους !... Εἶχε γλιτώσει ἀπὸ τὸ βάρος τῆς, ἀπ' τὴ σκοτοῦρα τῆς, ἀπ' τὸ μπλεῖ τῆς !... Οὐφ !...

Ὁ Μιχαλάς αὐτὸς δὲν εἶχε καμιά σχέση οὔτε συγγένεια, οὔτε μετὰ τὸν ἐκ Λαζωνίας πολιτευτὴν κ. Μιχαλίαν, οὔτε μετὰ τὸν συνώνυμόν του ἱατρὸν τοῦ Παιραῶος κ. Μιχαλάην. Ὁ Μιχαλάς τῆς ἱστορίας μας ἦταν Ἀθηναῖος.

Στὸ Πανεπιστήμιον ἄλλο τίποτε δὲν ἔκανε, παρὰ νὰ ξεσηκώσῃ τοὺς φοιτητὰς κατὰ τὸν καθηγητὴν, νὰ γίνεταί ἀρχηγὸς τῶν διαφόρων στάσεων καὶ πρωτοπόρος ὄλων τῶν φοιτητικῶν ταραχῶν, ποὺ γίνόντουσαν τότε.

Ὅταν ἔγιναν τὰ «Ἐδαγγελιακά» ὁ Μιχαλάς ἐξελέγη καὶ...Φοροάρχης τοῦ Πανεπιστημίου.

Οἱ καθηγηταὶ ὅμως τοῦ Πανεπιστημίου — ὁ Μιχαλάς ἦταν φοιτητὴς τῆς Νομικῆς—ἐβέβαιοντες ν' ἀπαλλαγόντο ἀπὸ αὐτοῦ καὶ νὰ γλιτώσῃ ἔτσι τὸ Πανεπιστήμιον ἀπὸ ἕναν τέτοιον φασαριῶν, ἐπέδρασαν τότε γραμματέα τοῦ Πανεπιστημίου Ἀποστολάκη νὰ τὸν πείσῃ νὰ δώσῃ ὅπως ἔδωκε ἐξετάσεις καὶ νὰ πάρῃ δίπλωμα.

Πράγματι ὁ Ἀποστολάκης τὸν συνέστησε μιὰ μέρα καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἐ, Μιχαλέ, ἀκόμα δὲν ἔδωκας ἐξετάσεις γιὰ δίπλωμα ;

—Καὶ πῶς νὰ δώσω, ἀφοῦ δὲν διάβασα ποτέ !...

—Μὰ !... Γί' αὐτὸ στενοχωροῦσαι ; Ἐγὼ θὰ σὲ περάσω...ἀφόρητος ποῖ !... Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς !... Ἐγὼ, ὅπως ἔφερες, τὰ μέσα στοὺς καθηγητὰς.

Σὲ λίγες μέρες, νὰ σοῦ ὁ Μιχαλάς στὸ ἐδῶλο τοῦ ἐξεταζομένου.

—Τί ἦσαν αἱ «Νεαραῖ», τὸν ἐρωτᾷ ὁ μακαρίτης ὁ Θεοφανόπουλος, καθηγητὴς τότε τοῦ Ρωμιοῦ Δικαίου.

—Παλακίδιας τοῦ αυτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ !... ἀπάντησε ἀναδέστατα ὁ Μιχαλάς.

Ἔτσι ἀπάντησε καὶ στὴς ἐρωτήσεις τῶν ἄλλων καθηγητῶν καὶ περιεμνε φυσικά τὴν ἀπόρρητὴν του, ὅταν τὸν συναντᾷ ὁ κλητὴρ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι... ἐπέτυχε μετὰ πολλῶν μάλιστα ἰσπανίων !

Ὁ Μιχαλάς ὅμως δὲν ἔχωνενε τὴ μεγάλην του αὐτὴ ἐπιτυχίαν. Ἐπὶ πλέον καταλάβε ἴσως τί τοῦ ἐπάσανε, γιὰ νὰ γλιτώσῃ τὸ Πανεπιστήμιον ἀπὸ τὸν μπλεῖ του.

Πάει λοιπὸν σ' ἕνα φίλο του, τὸν παρακαλεῖ νὰ τοῦ δώσῃ ἀμέσως τ' ἄλογό του, τὸ παίρνει καὶ μιὰ καὶ δὲν τὸ πηγαίνει στὸ... Πανεπιστήμιον.

Ὅταν τὸν εἶδε ὁ Ἀποστολάκης νὰ μπαίνει μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ Πανεπιστημίου μετὰ τὸ ἄλογο, τοῦ φώναξε θυμωμένως :

—Ἐ, Μιχαλέ, τί εἶν' αὐτὸ !... Ἄλογα μὲς ἔφερες ἐδῶ πέρα !...

—Κύριε Ἀποστολάκη, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μιχαλάς, ἔφερες τί σκέφτηκα ; Ἐγὼ καὶ τὸ ἄλογο μου τὰ ἴδια Νομικά ἔφερονε. Λοιπὸν, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, πῶρα κα' αὐτὸ νὰ πάρῃ τὸ δίπλωμά του !...

Τότε περὶ ξέσπασε ὁ Ἀποστολάκης καὶ τοῦ εἶπε :

—Μὰ ἔφερες, φίλτατε, ἐμεις τὰ διπλώματα δὲν τὰ δίνουμε στὰ ἄλογα. Τὰ δίνουμε μόνο

στοὺς...γαϊδάρους !

Ὁ κ. Δημ. Καμπούρογλου γιόρτασε πρὸ ὀλίγου καιροῦ τὴν...δύδων τασητρίδα του !

Ὁ Καμπούρογλου γεννήθηκε στὰς 14 Ὀκτωβρίου 1852 καὶ ἀρρώθως τὴ βρεθεία ἐκεῖνὴν ποὺ μιὰ μεγάλη φιάλλα, ποὺ ἔγινε στὴν Ἀθήνα, γιγρῆμοσε μιὰ κολῶνα ἀπὸ τὸ νὰν τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

Τὸ περιστάτικὸ αὐτὸ ἔχων ἔπ' ὄμην ὁ ποιητὴς κ. Δροσίνης, ἔκπελλε ἀπὸ τὴν Κηφισσιᾶ...τηλεγραφικῶς τὸ κατωτέρω ἐπάγραμμα πρὸς τὸν Δημητράκη, τὸ ὁποῖον διαβάσθηκε στὴν αἰθουσάν τοῦ «Παρνασσῶος», τὴν ὥρα ποὺ γινόταν ἡ ἐορτὴ τῆς ἡδονατικῆς τοῦ Φαλεροῦ καὶ ἀκούραστον λογοτέχνον καὶ ἱστορικὸν :

Τὴ μέρα ποὺ γεννήθηκες γκρεμίστηκε ἡ κολῶνα. Στὴ θέσιν τῆς στυλῶθης. Ἐθ' φθᾶσις τὸν αἶμα !

